

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Περὶ τοῦ Ἡφαιστείου τῆς Θήρας. — Θέλω ἀνακοινώσαι ἐνταῦθα ὀλίγας λέξεις περὶ τῆς τελευταίας εἰς Θήραν ἐπισκέψεώς μου. Βεβαίως δὲν προτίθεμαι ἐνταῦθα νὰ ἐκθέσω λεπτομερῶς ὅσα ἐν τῷ βραχεῖ διαστήματι τῆς ἐκεῖ διαμονῆς μου ἠδυνήθην νὰ ἴδω, ἀλλ' ἀπλῶς θὰ ἀναφέρω συνοπτικῶς εἰς ποίαν θέσιν εὑρον τὸ ἡμέτερον ἠφαιστειον, ὅπερ ἀπὸ τῆς 26 Ἰανουαρίου τοῦ 1866 μέχρι τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1870 διετέλει εἰς ζωνῆν ἐνέργειαν, ἐξεσφενδόνιζε διαπύρους μύδρους καὶ ἐσχημάτιζε τὴν ἄρτιγενῆ ἡμῶν νῆσον «Γεωργιον».

Τὴν 14 Σεπτεμβρίου π. ε. μετὰ τὴν εἰς Πάρον μετάβασίν μου πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν λατομείων μετέβην καὶ εἰς Θήραν μετὰ τῶν κ. κ. Καρκαπάνου καὶ Rosseels. Μόλις δὲ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, ὅστις ἐφώτιζε λαμπρῶς τὴν πολυτχήμονα Θήραν καὶ τὸ περὶ αὐτὴν νησιακὸν ἄθροισμα τῶν ἠφαιστειογενῶν νήσων, εἰσέπλεον εἰς τὸν λιμένα ἐν ἄκρῳ νηνεμίζ.

Ἀριστερόθεν ἡμῶν (ἀνατολὰς) εἶχομεν τὰς ἀποραῶνας ὄχθας τῆς Θήρας, ἐφ' ὧν ὡς ταινία λευκὴ ἐκτυλίσσονται αἱ οἰκίαι τοῦ χωρίου Ἀπανωμέρια αἵτινες καὶνται σχεδὸν καθέτως 200 μ. περίπου ὑπὲρ τὸ ἐπίπεδον τῆς θαλάσσης· δεξιόθεν δὲ (δυτῶς) εἶχομεν τὴν Θηρασίαν, ἐνώπιον δὲ ἡμῶν (πρὸς νότον) εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος διεκρίνατο τὸ σύμπλεγμα τῆς Μικρᾶς, τῆς Νέας Καϋμένης καὶ τοῦ δωδεκαετοῦς Γεωργίου, πρὸς ὃν διηυθυνόμεθα. Ἀφικθέντες δὲ ἐγγύτατα αὐτοῦ καὶ λαβόντες πρῶτον τινὰ Θηραϊὸν ἠγκυροβολήσαμεν ἐπὶ τῆς ὑφάλου (Βάγκου). Τὸ βάθος τῆς θαλάσσης ἦτο ἐνταῦθα 5 1/2 περίπου ὀργυῶν ἐν ᾧ ὀλίγον τι πέραν τοῦ Βάγκου ὁ βυθὸς τῆς θαλάσσης καταπίπτει ταχέως μέχρι 5100 καὶ πλέον ὀργυῶν. Ἡ ἠφαιστειογενὴς νῆσος τοῦ Γεωργίου δὲν ἦτο πλέον διάπυρος, ἐκ τοῦ κρατῆρος αὐτῆς δὲν ἀνεφυσσῶντο πλέον αἱ μετεωριζόμεναι εἰς τὰ ὕψη ἀτμοδῖναι, δὲν ἐξεσφενδόνιζοντο διάπυροι μύδροι, δὲν παρήγαγε πλέον τὰς φοβεράς βροντὰς καὶ τὰς ἐκπυρσοκροτήσεις. Τὸ ἠφαιστειον ἤδη ἀνεπαύετο, ἀλλ' οὐχὶ ἐντελῶς. Ἐκ τοῦ κρατῆρος αὐτοῦ ἐξελύοντο εἰσέτι ἄερα ἅτινα ἐνούμενα ἐσχημάτιζον μικρὰν στήλην καπνοῦ ἀνυψουμένην πολλὰ μέτρα ὑπὲρ αὐτὸν καὶ μαρτυροῦσαν ὅτι ἐν τοῖς ἐγκάτοις χρόνῳ ὁ ἠφαιστὸς χαλκεύει νέους μύδρους πρὸς ἐκσφενδόνισιν μετγενεστέρων ἐκρήξεων. Ἀπὸ τοῦ Βάγκου διευθύνθημεν πρὸς τὸν Βουλκάνον, διελθόντες τὸ μεταξὺ τοῦ Γεωργίου καὶ τῆς Μικρᾶς Καϋμένης σχηματισθὲν δίχρυμα.

Ἐν Βουλκάνῳ προηγγέλθη κατὰ πρῶτον τὴν 26 Ἰανουαρίου τοῦ 1866 ἡ τελευταία ἐκρήξις.

Ἐνταῦθα ἐρράγησαν οἱ τοῖχοι τῶν οἰκιῶν, ἐσχηματίσθησαν ῥήγματα ἐπὶ τῆς Νέας Καϋμένης καὶ ἤρξαντο νὰ κατακυλινδῶνται αἱ πέτραι ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ κώνου.

Τὴν ἡμέραν τῆς ἐπισκέψεώς μου ἐν τῷ ὄρμίσκῳ τοῦ Βουλκάνου τὰ πάντα διετέλουν ἐν ἄκρῃ ἡσυχίᾳ. Ἐνθεν μὲν ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Νέας Καϋμένης ἐφαίνετο μέρος τῶν ἐρειπίων ναῖσκου τινὸς καὶ τῶν ἐξοχικῶν οἰκιῶν, αἵτινες ἐχρησίμευον διὰ τε τὰ θαλάσσια λουτρά καὶ τὰ ἱαματικὰ ὕδατα ὧν αἱ πηγαὶ εἶχον ἐξαφανισθῆ κατὰ τὴν τότε ἐκρηξιν. Ἐκεῖθεν δὲ ἐπὶ τοῦ Γεωργίου ἐφάνετο σωρεία μελανῶν ἀμυγδαλίων τραχιτῶν ἀτάκτως ἐπισεσωρευμένων, οἵτινες ἐπεπυργοῦντο καὶ ἐφθάνον μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ Γεωργίου. Ὑπὸ τοὺς τραχίτας τούτους παρὰ τὴν θάλασσαν ἀναβλύζουσι πολλαὶ νέαι ἄλιπηγαι, αἵτινες ἔχουσι 55—60° θερμοκρασίαν. Αἱ πηγαὶ αὗται φαίνεται ὅτι περιέχουσι μεγάλην δόσιν σιδήρου διότι ἐπὶ πολλὰς ἑκατοστυίας μέτρων ἡ θάλασσα εἶνε ἐρυθρὰ κεχρωματισμένη ὡς μίλτος. Ἀναρίθμητοι δὲ πομφόλυγες φαίνονται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης δι' ὧν ἐκφεύγει ἀνθρακικὸν ὀξύ.

Ἀπὸ τοῦ Βουλκάνου ἠρξάμεθα ἀναβαίνοντες τὸ ἡφαίστειον Γεώργιον καὶ προχωροῦντες ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς ἐνώσεως τῶν δύο κώνων τῆς Νέας Καϋμένης καὶ τοῦ Γεωργίου ἐφθάσαμεν εἰς ὕψος 80 περίπου μέτρων, ὅπου σχηματίζεται ὑπὸ τῶν δύο ἡφαιστειῶν πύλη ἢ δίοδος. Ἀπὸ δὲ τοῦ μέρους τούτου ἡ ἀνάβασις εἶνε τὰ μάλιστα δυσχερὴς διότι μετὰ κόπου μεγάλου ἀναγκάζει τις ἐπὶ τῶν πρηνῶν κλιτύων τοῦ Γεωργίου, αἵτινες συνίστανται ἐκ σκωριούχου λάβας ὑποχωρούσης.

Εἰς ὕψος δὲ 122 μ. ἐφθάσαμεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ κρατῆρος, οὔτινας τὰ χεῖλη περιέχουσι γύρω διαπνοὰς ἐξ ὧν ἐκλύονται πνιγμοὶ ἀτμοὶ ὕδατος καὶ θείου. Τὸ ἔδαφος ἦτο θερμὸν, ἐνιαχοῦ δὲ καθίστατο ἀνυπόφορον, οὐχ ἔττον ἡδύνατό τις νὰ περιφέρηται οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ χείλους ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ κοιλάτῃ τοῦ κρατῆρος, ἥτις ἔχει ὡς ἐγγύστερ 15 μ. βάθος. Ὁ κρατὴρ εἶναι σχήματος ἐλλειψοειδοῦς 20—25 μ. μῆκος καὶ 18—20 πλάτος. Πέριξ αὐτοῦ ὑπάρχουσιν ἐν ἀλλὰξ κοιλώματα καὶ ὕψωματα μέχρι τῆς βορειοδυτικῆς αὐτοῦ ὀφρῦς, ἥτις ἀπέχει 100 μ. περίπου ἀπὸ τοῦ μικροῦ κρατῆρος καὶ ἥτις κεῖται κατὰ 4—6 μ. ὑψηλότερον αὐτοῦ.

Οἱ ἐκλύομενοι ἀτμοὶ τοῦ ὕδατος, τοῦ θείου καὶ ἄλλων ἀερίων καταθέτουσιν αὐτοφύες θείον πέριξ τοῦ μικροῦ κρατῆρος καὶ ἀλλοιοῦσιν ὁρατῶς, οὕτως εἰπεῖν, τοὺς τραχίτας, οὗς μεταβάλλουσιν εἰς λευκὴν ἀργιλλὴν (κολίνην γῆν). Διαρρηγνύων τις χειρὸς πληθὴν τεμάχια ἀλλοιωθέντος τραχίτου παρατηρεῖ ἐν τῷ κέντρῳ τὸ ἀρχικὸν μέλαν πέτρωμα, γύρω δὲ τοῦ πῆρυός τούτου τὴν σχηματισθεῖσαν ἀργιλλὴν πεποτισμένην διὰ κρυστάλλων ἐκ θείου καὶ ὀλιγίττων ἐκ γύψου. Ἐνιαχοῦ δὲ εὗρηνται τεμάχια θείου, ὡς τὰ σχηματιζόμενα ἐν τοῖς θειώσι καὶ ἀπκνθίσεις διαφόρων λευκῶν

κεκουτταλλωμένων ἀλάτων. Ἡ ἀλλοιώσις δὲν ἔγινεν ἐν πᾶσι τοῖς λίθοις τοῖς ἀποτελοῦσι τὸν κρατῆρα, ἀλλ' ὁμῶς ἀνεξαίρετως πάντες περιβάλλονται ὑπὸ λευκοῦ περιβλήματος, τοῦθ' ὅπερ δεικνύει τὴν ἀρχὴν τῆς ἀλλοιώσεως αὐτῶν, δι' ἧς ἀπᾶτα ἡ ἐπιφάνεια τοῦ κώνου περὶ τὸν μικρὸν κρατῆρα φάνεταί ὡς εἰ κεκαλυμμένη ὑπὸ λευκῆς σινδόνης.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο τῆς ἀλλοιώσεως, ὅπερ τὴν σήμερον συμβαίνει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ἐγένετο ἐπὶ μέγα ἐν Μήλῳ, ἐν προγενεστέραις ἐποχαῖς, ἐν αἷς ὅρος ὁλόκληρον ἐκ τρυχίτου (ὡς ἐν Ψυρῇ Πλάκα) ἀλλοιωθὲν μετεβλήθη εἰς ἀργιῖλλον λευκὴν πεποτισμένην μὲ θεῖον.

Α. Κορδέλλας.

* *

Πλατωνικοῦ χωρίου ἐπὶ ἀνθρώποις. — Ἐν τῷ τοῦ Πλάτωνος *Λύσιδι* 217 C—D κεῖται τὸ ἐξῆς χωρίον :

« Ἄρ' οὖν καὶ ἔστι τότε τοιοῦτον τὴν χρόαν τὸ ἀλειφθέν, οἷον τὸ ἐπόν ; Οὐ μανθάνω, ἦ δ' ὅς. Ἄλλ' ὦδε, ἦν δ' ἐγώ. εἴ τίς σου ξανθὰς οὐσας τὰς τρίχας ψιμυθίῳ ἀλείψειε, πότερον τότε λευκαὶ εἶεν ἢ φαίνοντ' ἂν ; Φαίνοντ' ἂν, ἦ δ' ὅς. »

Ἀλλὰ ποῦ ἀναφέρεται τὸ ἐπίρρημα « ὦδε » ; Ἡμεῖς θαυμάζομεν ὅτι τὸ χωρίον τοῦτο περῆλθεν ἀπαρατήρητον ὑπὸ πάντων τῶν ἐκδοτῶν, νομίζομεν δ' ὅτι ἐκ τοῦ κειμένου ἐξέπεσε τὸ ῥῆμα τῆς προτάσεως λέγω. Γραπτέον ἄρα καθ' ἡμᾶς : « Ἄλλ' ὦδε, ἦν δ' ἐγώ, λέγω ». Ὁμοιότατα φέρεται ἐν τῷ *Φαίδρῳ* 100 A : « βούλομαι δέ σοι σαφέστερον εἰπεῖν ἢ λέγω » οἶμαι γάρ σε νῦν οὐ μανθάνειν. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη ὁ Κέβης, οὐ σφόδρα. Ἄλλ', ἦ δ' ὅς, ὦδε λέγω ». Ἐπειδὴ δὲ τὸ ΔΕΓΩ (= δ' ἐγώ) καὶ τὸ ΛΕΓΩ παλαιογραφικῶς οὐδὲν ἀλλήλων διαφέρουσι, παρελείφθη ἐν τῇ μεταγραφῇ τὸ δεύτερον, ὑποληφθὲν ὡς διττογραφία τοῦ πρώτου. Τοιαῦται δὲ παραλείψεις καὶ ἀλλοιοῦ ἐγένοντο περὶ Πλάτωνι. Ἐν τῷ *Γοργίᾳ* 451 D ἔκειτο : « λέγε δὴ τῶν περὶ τί ἐστι τοῦτο τῶν ὄντων, περὶ οὗ οὗτοι οἱ λόγοι εἰσίν, οἷς ἡ ῥητορικὴ χρῆται », ἀλλ' ὀρθότατα ὁ Heindorf ἔγραψε : « λέγε δὴ τῶν περὶ τί ; τί ἐστι τοῦτο τῶν ὄντων, κτλ. ». Ἰδε G. Stallbaum αὐτόσε.

Σταμάτιος Α. Βάλλης.

* *

Διαστροφή τῶν σπλάγγνων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. — Νεὸς εἰκοσαέτης ἐκ Κρήτης ἐν τῇ κλινικῇ τοῦ κ. Χ. Τυπάλδου Πρετεντέρη διηγήθη ἡμῖν ὅτι ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐγνώρισε τὸν κόσμον, καὶ νηπιόθεν ὡς ἔμαθε περὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ἦτο κυκνωτικὸς τὸ πρόσωπον καὶ τὰ χεῖλη, εἶχε δύσπνοιαν συνέχῃ, βῆχα ξηρόν, παλμοὺς καὶ οἰδήματα τῶν ἔκρων ποδῶν. Ἐκτοτε ἡ κατάστασις αὐτῇ ἐξηκολούθει ἐπιτεινομένη ἰδίᾳ ἐν ὥρᾳ χειμῶνος, διὸ καὶ κατέρυγε πρὸ τριῶν μηνῶν εἰς τὸ ἐνταῦθα πολιτικὸν Νοσοκομεῖον. Ἡ παροῦσα αὐτοῦ κατάστασις παρουσίαζε τὰ ἐξῆς : Πρόσωπον οἰδαλέον καὶ κυκνωτικόν. Δυσπνέει. Κυρτότης τοῦ θώρακος ἡμισφαι-

ρική τὸ σχῆμα ἢ τὸ μᾶλλον προέχον μέρος εὐρίσκεται κατὰ τὸ μέσον καὶ τὴν δεξιὰν στεφανομαζικήν χώραν. Ἡ ἐπίκρουσις καθ' ἅπασαν σχεδὸν τὴν προσθίαν μοῖραν τοῦ θώρακος ἀμβλεῖται. Οἱ κτύποι τῆς καρδίας αἰσθητοὶ δεξιόθεν, ἡ δὲ κορυφή αὐτῆς οὐδέλως αἰσθητή. Ἀριστερόθεν οἱ βαλβιδικοὶ ἦχοι ἀκούονται σαφέως, δεξιόθεν ὁμῶς ὁ πρῶτος τόνος καλύπτεται ὑπὸ φύσηκτος ὀλίγον τραχέος, καλύπτοντος τὴν πρώτην παύσαν καὶ μέρος τῆς δευτέρας. Τὸ φύσημα ἰσχυρότερον ἀκούεται πρὸς τὰ ἄνω. Παρκαπονεῖται διὰ συνεχεῖς σκοτοδινίαις. Σφυγμοὶ μικροὶ ὁμαλοὶ περὶ τοὺς 72. Πτύελα ὀρροβλενωδῆ, ἡ ἀναπνοὴ ἀπάνταχό τραπεῖται ἄνευ ῥόγγου. Οἱ ἄκροι πόδες οἰδηματώδεις. Οὖρα ἐμπεριέχοντα ἄφθονον ἔλκτα. Τὸ ἥπαρ λίαν ἐξογκωμένον διήκον μέχρι τοῦ ἀριστεροῦ ὑποχονδρίου. Ὁ σπλὴν δὲν φαίνεται ἐξογκωμένος. Ἡ ὕρεξις μετρία, ἡ δὲ πέψις ἐπίμοχθος. Κατὰ ταῦτα ἡ διάγνωσις ἦν στένωσις συγγενῆς τῆς πνευμονικῆς ἀρτηρίας.

Μετὰ τρεῖς μῆνας ὁ ἀσθενὴς ἐτελεύτησεν. Ἡ νεκροψία μετὰ 24 ὥρας ἔδειξε τὰ ἑξῆς.

Ἡ καρδία πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ στέρους κειμένη ἐρήπτετο τοῦ διχοράγματος διὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ αὐτῆς χεῖλους, ἦτο διπλασίην τῆς φυσιολογικῆς. Ἡ πνευμονικὴ ἀρτηρία πλατεῖται ὡς ἐν φυσιολογικῇ καταστάσει ἔκειτο ὑπὸ τὴν ἀορτήν· αἱ βαλβίδες αὐτῆς συμπεφυκυῖαι ἐσχημάτιζον προεξοχήν διήκην θηλῆς μαστοῦ εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν ὀπὴ κυκλοτερῆς ὅσον τριῶν χιλιοστομέτρων. Τὸ ἀορτικὸν στόμιον ἐπαρκές, αἱ δὲ βαλβίδες καλαί. Ὁ δεξιὸς κόλπος λίαν ὑπερτροφικὸς συγκοινωνῶν δι' εὐρέος στομίου μετὰ τοῦ λίαν ἀτροφικότερου ἀριστεροῦ· οἱ θηλοειδεῖς μῦς τῆς δεξιᾶς κοιλίας ὑπερτροφικοί. Ἀμφότερα τὰ κολποκοιλιακὰ στόμια καλὰ, ὡς καὶ αἱ βαλβίδες αὐτῶν. Ἐκ τῶν πνευμόνων ὁ δεξιὸς εἶχε δύο λοβούς καὶ ἕτερον ἐν ὑποσημάνται, ὁ ἀριστερὸς ἦτο δίλοβος. Τὸ ἥπαρ μεῖζον τοῦ φυσιολογικοῦ ἔκειτο πρὸς τὰ ἀριστερά, ὁ δὲ σπλὴν πρὸς τὰ δεξιὰ· ἀντὶ δὲ ἐνὸς ὑπῆρχον 14 τὸν ἀριθμὸν ἐξ ὧν οἱ μὲν δύο μεῖζονες τοῦ κατὰ φύσιν, οἱ δὲ ἕτεροι μικρότατοι ἀπὸ ὧν περισσεύει μέχρις ἐρεβίνθου, ἅπκντες κεχωριτμένοι ἀπ' ἀλλήλων. Ὁ πυλωρὸς καὶ τὸ πάγκρεας ἀριστερόθεν. Τὸ τυφλὸν ἔντερον ἔκειτο ἐλευθέρως ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ εἰλεακοῦ βόθρου. Ὁ δεξιὸς νεφρὸς χθαμαλότερον τοῦ φυσιολογικοῦ.

Μιχαὴλ Ἀθανασίου

* *

Ὁ χειμὼν τοῦ 1882—1883.—Ὁ χειμὼν τοῦ 1882—1883 περιλαμβάνων ὡς γνωστὸν κατὰ τὰς μετεωρολογικὰς παρατηρήσεις τοὺς μῆνας Δεκέμβριον, Ἰανουάριον καὶ Φεβρουάριον παρουσίασε τὰ ἑξῆς φαινόμενα ἐν Ἀθήναις κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ βοηθοῦ τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου Ἀθηναίων κ. Ἀλεξ. Βούρλη εὐμενῶς κοινοποιηθείσας ἡμῖν εἰδήσεις.

Ἡ μέση αὐτοῦ βαρομετρικὴ θλιψὶς ἦν 753.81 χμ. ἀπέγκντι 758.15

χμ. τοῦ χειμῶνος τοῦ παρελθόντος ἔτους. Καί μεγίστη μὲν τὴν 22 Φεβρουαρίου (762.17) ἐλαχίστη δὲ τὴν 24 Δεκεμβρίου (753.58). Ἡ μέση θλιψίς τῶν τριῶν μηνῶν ἦν·

Δεκέμβριος 752.24

Ἰανουάριος 752.80

Φεβρουάριος 756.40

Ἡ μέση θερμοκρασία τῶν τριῶν μηνῶν εἰς βαθμοῦς τῆς ἑκατονταβάθμου διακρίσεως Κελσίου ἦν 8.91 ἀπέναντι 10.36 τοῦ παρελθόντος ἔτους. Καί μεγίστη μὲν ἦν τὴν 9 Δεκεμβρίου (18.5), ἐλαχίστη δὲ τὴν 22 Ἰανουαρίου (−2.8).

Ἡ μέση θερμοκρασία τῶν τριῶν μηνῶν ἦν·

Δεκέμβριος 10.16

Ἰανουάριος 8.92

Φεβρουάριος 7.66

Ἡμέρας καταπτώσεως ὕδατος, εἴτε ὡς χιόνος, εἴτε ὡς βροχῆς εἶχομεν 42, ἀλλὰ τὸ ποσὸν τοῦ καταπεσόντος ὕδατος ἦν ἐλάχιστον παραβαλλόμενον πρὸς τὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους· ἦν δηλ. 93.18 χμ. ἐνῶ πέρυσιν ἦτο 307.62 χμ.

Οἱ ἐπικρατέστεροι ἄνεμοι ἦσαν τὸν παρελθόντα χειμῶνα οἱ Β. πνεύσαντες 37 ἡμέρας. ΒΑ. οἵτινες συνήθως ἐπικρατοῦσιν ἐν Ἀθήναις ἔπνευσαν μόνον 12 ἡμέρας. Οἱ λοιποὶ ἄνεμοι ἔπνευσαν ΒΔ. 7, ΝΑ. 4, ΝΔ. 11, Ν. 10, Δ. 8 καὶ Α. 1.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

Φεβρουάριος 1893.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Ὁ Σύλλογος συνήλθεν εἰς δύο συνεδρείας τὸν λήξαντα μῆνα. Ἐγένοντο δὲ δύο μόνον ἀναγνώσματα· τοῦ κ. Μ. Δέφνερ τακτικοῦ μέλους περὶ τῶν σχέσεων τῆς συγκριτικῆς φιλολογίας πρὸς τὴν ἐθνολογίαν καὶ τοῦ κ. Σπ. Σοκόλη ἀντεπιστέλλοντος μέλους περὶ Ἡπείρου καὶ Ἀλβανίας.

Ὁ ἐν Ὀδησσῷ κ. Π. Ροδοκανάκης ἐπιτελὼν τὴν ἐντολὴν τοῦ μακαρίτου πατρὸς αὐτοῦ, ὅπως διαθέτῃ ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀθήναις κοινωφελῶν ιδρυμάτων δέκα χιλιάδας ρούβλια εὐηρεστήθῃ καὶ διαθέτῃ ἐκ τούτων ὑπὲρ τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου χάριν τῶν ἀναγκῶν τῆς Σχολῆς τῶν ἀπόρων παιδῶν καὶ τῶν ὑπνωτηρίων πεντακισχίλια ρούβλια ἤτοι δρ. ν. 14128. Ὁ Σύλλογος ἀποδεχθεὶς εὐγνωμόνως τὴν δωρεάν ἐν ᾗ ἄρ' ἐνόη ἀπεφάσισε καὶ